

Πέρασε ο Αύγουστος, μήνας «ορόσημο», δυστυχώς για τη κυβέρνηση η τραγωδία στο ΜΑΤΙ δεν επέτρεψε πανηγυρισμούς αλλά συμβολικό εορτασμό από την... ΙΘΑΚΗ αυτή τη φορά. Το τι θα επακολουθήσει, κανείς δε γνωρίζει, υπάρχουν διαφορετικές εκτιμήσεις και απόψεις. Όλες όμως συγκλίνουν και αυτό είναι βέβαιο, «ότι δεν υφίσταται καθαρή έξοδος», γεγονός που θα σήμαινε αυτόνομο σχεδιασμό της οικονομικής πολιτικής της χώρας μας, δηλαδή έξω από τους ελεγκτικούς μηχανισμούς της Ε.Ε και του Δ.Ν.Τ εφεξής, καθώς και εθνικό σχεδιασμό για το ζήτημα του χρέους.

Ας σοβαρευτούμε, θα είμαστε στο καθεστώς της «ενισχυμένης εποπτείας», ώστε η χώρα να εξοφλήσει ολόκληρη τη «χρηματοδοτική συνδρομή» που έχει λάβει.

Το κρίσιμο θέμα πλέον είναι, αν η Ελλάδα, η χώρα μας, θα μπορέσει να εξασφαλίσει ικανοποιητικούς όρους δανεισμού, για να καλύψει της ανάγκες της και βεβαίως, να διαμορφώσει ένα μακρόπνοο σχέδιο για την ανάπτυξή της και την υπέρβαση των καταστροφικών συνεπειών των μνημονιακών πολιτικών. Ιδιαίτερα του 3ου μνημονίου, όπου η ανατίναξη ή «παραχώρηση» ή μάλλον εκχώρηση με «γενναία» ή μη διαπραγμάτευση υποδομών, είναι παραλυτική (αεροδρόμια, λιμάνια, ενέργεια, γη κ.λπ.).

Η ανακοίνωση ή η εκφώνηση «ολιστικού σχεδίου» το οποίο περιέχει «μεταρρυθμίσεις κοινωνικής παρέμβασης και άλλα πολλά, όπως «η κοινωνία θα είναι συμμετοχος!» αποτελεί χάντρες και καθρεφτάκια για τους ιθαγενείς, ενώ οι ενημερώσεις πίσω από τα βαρύγδουπα μύθο είναι, ότι τα αρμόδια, γνωστά όργανα, επιστρέφουν τα λεχθέντα ως «περιγραφή προθέσεων».

Όμως και τα κόμματα της αντιπολίτευσης, παρά τη συστημική ανάσα που πρόσφερε ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, με πρώτη τη Ν.Δ, δεν φαίνεται να τα απασχολεί το ερώτημα: τί και πώς μπορεί να ανασυγκροτηθεί, ώστε να μπούμε σε μια δυναμική ανάκαμψης. Η έλλειψη διαφορετικών προγραμμάτων είναι καθοριστική. Παρά την επιχειρούμενη πόλωση για τον εγκλωβισμό της διάχυτης κοινωνικής δυσαρέσκειας : από τη μια πλευρά «ο προοδευτικός πόλος», η κεντροαριστερά με ολίγα Καραμανλικά στοιχεία, τον κ. Καμμένο και ό,τι δοκιμασμένο ΠΑΣΟΚ έχει ξεμείνει και από την άλλη πλευρά ο συντηρητικός πόλος, η δεξιά με την ακροδεξιά, και ό,τι εκσυγχρονιστικό επίσης, υπολείπεται, δεν φαίνεται να εμποδίζει τη ραγδαία απαξίωση του πολιτικού συστήματος. Ο κόσμος καταλαβαίνει, ότι η όποια αντιπαράθεση είναι ρηχή, αφορά κυρίως το ποιός θα κάτσει στη καρέκλα και το σε ποιο ποσοστό, θα επιβιώσουμε.

Αντίθετα, σήμερα απαιτείται μια σύγχρονη ανάγνωση της κατάστασης της χώρας και του λαού της με ειλικρινή απεύθυνση σε ό,τι υγιές έχει απομείνει και σε ό,τι έχει γεννηθεί αυτήν την τρομακτική περίοδο, μακριά από ψευδείς παραστάσεις, ευκολίες και στρεβλώσεις, χάιδεμα αυτιών, πελατειακή νοοτροπία και ιδεοληψίες. Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε, η πράξη και το έργο κάποιων θα πρέπει να είναι το κριτήριο εκκίνησης. Είναι ευκαιρία για μια άλλη πορεία.

Επόμενο βήμα, η προσπάθεια ανάπτυξης κοινής εθνικής συνείδησης, συναντίληψης, κατά συνέπεια, εκπόνησης πολιτικής στρατηγικής για θέματα μείζονος σημασίας, όπως η εθνική κυριαρχία και η θέση στα εθνικά θέματα, πάντα σε σχέση με τις μεγάλες δυνάμεις και τα συμφέροντα στην περιοχή, που πάντα υπήρχαν, συνεχίζουν να υπάρχουν και να παρεμβαίνουν, ενώ η χώρα απλά παρακολουθεί ή συντάσσεται και τελικά συρρικνώνεται....

Χρειάζεται λοιπόν, ειλικρίνεια, συστηματική δουλειά και γνώση, αυξημένη λαϊκή συμμετοχή και σχέδιο, για να αλλάξουν τα πράγματα.

Φυσικά, αποβολή του υποτελούς πνεύματος, αποφασιστικότητα και συνεχή παρακολούθηση των εξελίξεων για τους δυνατούς ελιγμούς που απαιτούνται στις παρούσες και επερχόμενες δοκιμασίες της χώρας στο νέο χαστικό γεωπολιτικό σκηνικό. Σε καμία περίπτωση μονομέρεια σε συμμάχους και φίλους ή εχθρούς, που ο κάθε πολίτης καταλαβαίνει, ότι η μονομέρεια αυτή είναι και πολιτικά ανορθόδοξη και ανιστόρητη.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΑΝΟΥΣΑΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ - ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ

τ.ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΣΠ